

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2 - Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 544-778

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Nová svoboda, Ostrava

15. III. 1967

ze dne

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2 - Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 544-776

VÝSTŘÍŽEK Z CASOPISU

Lidová demokracie, Brno

25. III. 1967

ze dne

Studentská komedie v Divadle Petra Bezruče

Podstatnou část letošního repertoáru ostravského Divadla Petra Bezruče tvoří hry komediálního charakteru (Kamarád Huckleberry, Obrácení Ferdyše Pištory, Fanfán Tulipán). Všimněme si jednoho článku tohoto řetězu — hry Viktora Rozova ŠTASTNOU CESTU.

Dřívejší inflace sovětských her na našich jevištích byla často nepřímo úměrná jejich sporným hodnotám uměleckým. I když necháme stranou nezdravé apriorní zaujetí a vezmeme naopak v úvahu chronický nedostatek hodnotných veseloher, nelze v Rozovově hře z r. 1954, v lecčems obdobné drama tickému debutu V. Levitovově Třiminutový rozhovor, spatřovat žádné veledílo. Toho si byl vědom dramaturg divadla Karel Vašíček, který hru přepsal ve vtipnou studentskou veseloheru. Pravda, v jed noduchém příběhu několika novopečených sovětských maturantů, poznávajících pod Damoklovým mečem vysokoškolských přijímacích zkoušek nutnost stanout definitivně na vlastních nohou a přimnout — řečeno slovy E. Fischera — jako věno svobody mravní odpovědnost, zaskřípe to tu a tam moralitou a naivitou. Dramaturg však vypuštěním některých postav, rozdělením textu do drobných sekvencí a organickým využitím krátkých replik na šeho studentského slangu dosáhl toho, že se hra do značné míry zbavila banálnosti, deskriptivnosti a pedagogičnosti a dostala sympatickou notu optimis mu dospívání Čapkova Loupežníka, transponovanou hle et nunc až k tónině šatů courage. Do Andrejova výroku „my už se nějak vyklubem“ vejde se nako nec věrohodně i ten odjezd na Sibíř za novým sa-

mostatným životem bez máminých sukni a její slepé ambiciózní péče.

Režisér Fr. Cech se vydal směrem vytyčeným Vašíčkovou úpravou a podařilo se mu vytvořit světlé, opravdu kolektivní představení. Inscenaci si dobře typově obsadil a jednotlivé postavy diferencoval herci fyzicky mladými, kteří se v kůži osmnáctiletých dosud necítí nesví, hrají s extemporující chutí a temperamentní pohybovou vervou, se smyslem pro souhru a nesentimentální parodický odstup — ať už jde o navenek suverénního Moskvana Andreje Lad. Mrkvičky, jeho půvabnou partnerku Galju Slávky Spánkové, houževnaté Sibírany Lexu (Ivan Misař), Ajanasije (Jiří Havel) a Kátu (Jiřina Fukalová) či dítě slavného otce, Vadima (Jaroslav Těšitel). V daleko horší situaci byla autorsky plošná dvojice Andrejových rodičů; Štěpánka Ranošová měla aspoň příležitost demonstrovat na své postavě měsíčné podhoubí, opičí lásku i náběhy k hysterii, zatímco zřejmě přepracovaný otec Aferin (Milan Koutný) se vždy po několika bezbarvých replikách nenápadně z jeviště vzdaloval. V poslední třetině dostala se režie do vplek „nastavovaného“ textu a namísto zrychleného spádu povolila uzdu zbytečným etudám (scény batení apod.). Sporná je tentokrát výprava Miroslava Meleny, stavějící do kontrastu výtvarný náznak na horizontu se stylizovaným nábytkovým bludištěm na točné.

Veclku však možno říci, že výsledek poctivé práce všech tvůrců inscenace předčil očekávání a je práve nvděčenými vrstevníky Galji a Andreje v hledišti přijímán s porozuměním. VIT ZÁVODSKÝ

PO DELŠÍ DOBĚ se opět objevila na severomoravských jevištích světská hra. Výběr ostravského Divadla P. Bezruče, když sáhlo po Rozovově hře „Šťastnou cestu“, byl úspěšný a navíc jej korunovala i zdařilá inscenace režiséra Františka Čecha. Na snímku z tohoto představení Slávka Spánková (Galja) a Jiří Havel (Ajanasij). V těchto dnech v Divadle P. Bezruče vrcholí přípravy na páteční premiéru „Fanfána Tulipána“. Autorem jevištního přepisu známého příběhu i režisérem představení je Saša Lichý, titulní postavu vytvoří Jan Filip.

Dvě premiéry

„U Bezručů“

Poslední dvě březnové premiéry (V. Rozov: Šťastnou cestu, Saša Lichý: Fanfán Tulipán) svědčí o důsledném naplňování uměleckých záměrů ostravského Divadla Petra Bezruče. Obě směřují především k mladému divákovi, kterého nejenom poučují, vychovávají — ale především také baví.

Znovuobjevení Rozova režisérem Františkem Čechem dokázalo, že ze sovětské dramatiky se dá hrát mnohé, když je k tomu chuť, odvaha a přesný režijní záměr. Proto také Rozovova Šťastná cesta zazněla na scéně Divadla Petra Bezruče mladě, současně a moudře. Konečně jsem se zamýšlel nad tím, jak je to možné, když před deseti lety to byla více moralita, než zába-va. Změnila se snad hra? V podstatě ne, ale výrazně se změnila doba a my sami. Moralita se v nás samých změnila v něco, co promlouvá daleko pravdivěji a moudřeji než kdykoliv dříve.

Faktem tedy zůstává, že Šťastnou cestu hráli bezručovci s nepředstíranou chutí, se smyslem pro jemnou nadsázku a ironii, v přesném Čechově režijním plánu. Vynikající výkon podal Ladislav Mrkvička, J. Havel, Sl. Špánková, J. Fukalová, právě tak jako I. Misař, M. Koutný a Š. Ranošová vytvořili postavy, které jsou nám velmi blízké. Divadlo P. Bezruče nemohlo lépe přispět k 50. výročí VRSR, než nastudováním této sovětské hry.

Saša Lichý si vědomě ztížil úkol tím, že se odhodlal napsat a režisovat Fanfána Tulipána v době, kdy je stejnojmenný film ještě v živé paměti a kdy se málokdo domnívá, že je možno jít nad něj. Saša Lichý však dokázal, že divadelní látka to vskutku je. Přesto jsem čekal mnohem víc, a proto byla inscenace pro mne, i když jsem se výtečně bavil, jistým zklamáním. Režisér opakoval v podstatě Planchona a tím i sám sebe (Tři mušketýři). Sám Fanfán je jedna z nejlépe napsaných postav, přesto se nestal pro jeviště novým, zajímavým typem. Ale to je nutný důsledek celého pojetí a stavby této romantické komedie. Vynikající je Jan Filip v titulní roli, kterou zvládl lehce a hravě. I ostatní herci se výrazně podíleli na této pěkné inscenaci, obohacené mnoha výtvarnými a režijními nápady.

IVAN TALLER

NOVA' PRAHA, OSTRAVA, 22/3/1967

Výstřižková služba
Pražské informační služby
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Mladá fronta, Ostrava

23. III. 1967

HRA VIKTORA ROZOVA ŠTĚSTNOU CESTU! v režii Františka Čecha je jednou ze dvou březnových premiér v ostravském Divadle Petra Bezruče. Na snímku zleva Ladislav Mrkvička jako Marek a Ivan Misař jako Lexa. FOTO: MF — O. ZÁBRANSKÝ